

Герої фільму, Лорен і Сем, втікали від жахливого чаклуна, але Саммер не дивилася, як він женеться за ними. Чаклун так зловтішно зареготав, що Саммер ще міцніше заплющила очі.

— Ну, що там? — заледве прошепотіла вона.

Еллі захихотіла:

— Саммер, невже ти справді злякалася? Дивися, тут найцікавіший момент!

— Бу-га-га! — скопіювала Жасмин сміх чаклуна та відкинула назад довге темне волосся. — Ти ще пошкодуєш, що перетнула мені шлях! Ану ходи сюди!

Саммер заверещала, а тоді Жасмин, а за нею й Еллі кинулися її лоскотати. Подушка випала з рук Саммер, і дівчинка розсміялася.

— Годі! Годі! — безсило вигукувала вона, хапаючи ротом повітря. — Допоможіть!

Раптом всі троє повалилися з ліжка, розреготалися і розляглися на підлозі.

— Цей лиходій вже не здається таким страшним, — хихотіла Саммер, підводячись на ноги.

— Гляньте — Лорен і Сем таки втекли, — показала на екран Еллі. — Як і ми тоді втекли від велетня у Лісі диких квіток.

Дівчатка замовкли, згадавши свою останню пригоду в Таємному Королівстві. Відколи подружки знайшли загадкову чарівну скриньку на благодійному ярмарку в школі, вони стали особливими друзями короля Веселого, правителя Таємного Королівства. Тепер дівчатка допомагали королю і його вірним підданам боротися з його жахливою сестрою, королевою Злючою. Вони захищали ельфів, домовиків та інших дивовижних істот, які живуть у королівстві.

Коли дівчатка востаннє потрапили до Таємного Королівства, то виявили, що королева Злюча знову взялася за свої темні

до Таємного Королівства, у них на головах з'являлися чудові діадеми, щоб усі мешканці знали, що дівчатка — дуже важливі друзі короля.

Подружки вийшли з лісу й ахнули. Перед ними височів палац із великими округлими вікнами. Замок стояв на палях на мілководді, а з двох його боків розмішувалися різьблені вежі у формі лебедів. Сонце вигравало на його білих кам'яних мурах, здавалося, палац огортали чари.

Тріксі повела дівчаток сходами до золотих парадних дверей. Щойно вони підійшли, як двері відчинилися і вибіг король Веселий. Бужкова мантия лопотала позад нього, а корона аж хилиталася на сивій кучерявій чуприні.

— Слава Богу, слава Богу, — все повторював він, навіть не помітивши, що окуляри сповзли на самісінький кінчик носа. — Я такий радий, що ви вже тут. Королеві лебедів терміново потрібна ваша допомога.

Цієї миті один лебідь на озері змахнув великими золотими крилами, піднявся

очима. — Так... А де мої любі маленькі помічники?

Відьма клацнула пальцями, і небо потемнішало — на нього насунулися три грозові хмари. Дівчатка закликали. Вони впізнали тих істот на хмарах.

— Грозові духи! — видихнула Саммер.

Грозові духи — гидкі поплічники королеви Злючої.

І такі самі злі, як і їхня хазяйка. Вони мали великі чорні кажанячі крила, противні пискі та скуйовджене волосся.

Королева лебедів підвелася.

— Наказую вам усім негайно залишити цей палац, — промовила вона грозливим думом.

— Вам тут не раді.

— Чули? — додав король і замахав руками в їхній бік. — Геть звідси, негайно!

Та відьма просто відкинула голову і вкотре зайшлася сміхом.

Грозові духи заіржали й струсили зі своїх пальців крупні краплі дощу просто на лебедів унизу.

— Горе-краплі! — скрикнула Жасмин, впізнавши водяні ракети. — Пригніться!

Дівчатка ухилилися, і в них не влучили краплі, та дехто з людино-лебедів був заскочений зненацька. *Ляп! Плюх!* — падали горе-краплі на людино-лебедів. І щоразу, коли якась крапля влучала, маленька грозова хмара з'являлася в них над головами і рясно обливала водою. Горе-краплі зазвичай наводили такий сум на людей, що ті й рухатися не могли, однак, на подив дівчаток, мокрі лебеді лише сміялися.

— Ото і все, на що ви здатні? — сміявся Довге Перо, коли хмара облила його. — А ви не знали, що лебеді люблять воду?

— Приємний прохолодний душ — якраз те, чого я хотів! — вигукнув другий лебідь. — Щиро дякую!

Грозові духи насупились і щось забуркотіли один одному.

— Здається, вони вирішили відступити! — понадіялась Еллі.

